

Семен Климовський

Їхав козак за Дунай,
Сказав: "Дівчино, прощай!"
Ти, конику вороненький,
Неси та гуляй.
– Постій, постій, козаче!
Твоя дівчина плаче.
Як ти мене покидаєш –
Тільки подумай!
– Білих ручок не ламай,
Карих очей не стирай,
Мене з війни зо славою
К собі очідай!
– Не хочу я нічого,
Тільки тебе їдного.
Ти будь здоров, мій миленький,
А все пропадай!
– Царська служба – довг воїнський,
Їхати пора до війська,
Щоб границю захищати
Від лютих ворогів.
– І без тебе, мій любезний,
Враг ізгине лютий, дерзкий.
Ти на війну не ходи,
Мене не остав!
– Що ж тогди козаки скажуть,
Коли ж побіди докажуть,
Що довг царський я забув
І себе й людей.
– Ой мій милий, мій сердечний.
Коли ж рок судив так вічний,
Ти на войну поїжджай.
Мене не остав!
– Ой я тебе не забуду,
Поки жить на світі буду!
Зоставайсь, здоровенька,
Прощай, миленька.
Свиснув козак на коня, –
Зоставайся, молода.
Я приїду, як не згину
Через три года!